

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 95 0 P 047816 21 Rev
Banjaluka, 09.02.2023. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Biljane Tomić, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Biljane Majkić Marinković, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužilaca V.R., R.R., A.R. i B.R., svi iz T., koje zastupa punomoćnik Z.I., advokat iz T., protiv tuženog V.B. iz T., koga zastupa punomoćnik N.M., advokat iz I.S., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilaca protiv presude Okružnog suda u Trebinju broj 95 0 P 047816 21 Gž 2 od 21.05.2021. godine, na sjednici održanoj dana 09.02.2023. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 P 047816 19 P 2 od 28.12.2020. godine djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužilaca i naloženo tuženom da tužiocima na ime naknade štete isplati novčani iznos od 29.091,87 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, i to:

1. na ime naknade nematerijalne štete za V.R. (dalje: prvotužioca) i R.R. (dalje: drugotužioca) novčani iznos od po 6.000,00 KM, što ukupno za prvotužioca i drugotužioca iznosi 12.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 28.12.2020.godine kao dana presuđenja do dana isplate,
2. na ime naknade nematerijalne štete za A.R. (dalje: trećetužioca) i B.R. (dalje: četvrtotužioca) novčani iznos od po 4.000,00 KM, što ukupno za trećetužioca i četvrtotužioca iznosi 8.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 28.12.2020. godine kao dana presuđenja do dana isplate,
3. na ime naknade materijalne štete novčani iznos od 7.023,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 26.09.2018. godine do dana isplate,
4. na ime naknade materijalne štete novčani iznos od 2.068,87 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 14.03.2015. godine do dana isplate.

Naloženo je tuženom da tužiocima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 11.460,38 KM, sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa dijelom zahtjeva kojim se potražuje iznos na ime naknade nematerijalne štete za prvotužioca i drugotužioca od po 9.000,00 KM što ukupno iznosi 18.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do dana isplate, zatim dijelom naknade nematerijalne štete za trećetužioca i četvrtotužioca novčani iznos od po 6.000,00 KM što ukupno za ove tužioce iznosi 12.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do dana isplate, tužiocima se odbijaju.

Odbijen je dio zahtjeva tužilaca za naknadu materijalne štete u iznosu od 22.051,54 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 19.03.2014. godine kao dana nastanka štete do dana isplate.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Trebinju broj 95 0 P 047816 21 Gž 2 od 21.05.2021. godine djelimično su uvažene žalbe parničnih stranaka, preinačena je presuda Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 P 047816 19 P 2 od 28.12.2020. godine u odnosu na tačku I i u odnosu na stav treći izreke presude i suđeno tako što je obavezan tuženi da na ime naknade nematerijalne štete isplati tužiocima V.R. i R.R. novčani iznos od po 7.500,00 KM, što ukupno iznosi 15.000,00 KM, umjesto iznosa od po 6.000,00 KM, a tužiocima A.R. i B.R. iznos od po 3.500,00 KM, što ukupno iznosi 7.000,00 KM, umjesto iznosa od po 4.000,00 KM.

Na ime naknade materijalne štete tuženi je obavezan da isplati tužiocima novčani iznos od 3.511,50 KM (troškovi izgradnje nadgrobnog spomenika), umjesto iznosa od 7.023,00 KM, te i iznos od 1.034,43 KM (troškovi sahrane), umjesto iznosa od 2.068,87 KM.

Sa dijelom tužbenog zahtjeva kojim su tužiocima V.R. i R.R. tražili isplatu naknade nematerijalne štete, za iznos od po 7.500,00, a do zahtijevanog iznosa od po 15.000,00 KM se odbijaju. Tužiocima A.R. i B.R. odbijeni su sa dijelom tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete za iznos od po 5.500,00 KM, a do zahtijevanog iznosa od po 9.000,00 KM.

U odnosu na ostali dio presude iz tačke I izreke žalbe su odbijene kao neosnovane.

U odnosu na stav četvrti izreke presude kojim je odbijen dio tužbenog zahtjeva kojim su tužiocima tražili naknadu materijalne štete u iznosu od 22.051,54 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 19.03.2014. godine, kao dana nastanka štete, pa do isplate, žalba tužilaca je odbijena kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđena u odnosu na taj dio.

Odlučeno je da svaka stranka podmiruje svoje troškove postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobijaju tužiocima, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužilaca za naknadu nematerijalne i materijalne štete nastale pogibijom njihovog bliskog srodnika u saobraćajnoj nesreći.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio: da se 19.03.2014. godine dogodila saobraćajna nesreća na putu M-20, D.-T., na način što je tuženi kao vlasnik šest krava i dva juneta iste ostavio bez nadzora na ovom putu, pa su se našle na kolovozu puta u trenutku kada se iz pravca D. u pravcu T. na motoru marke Y., registarskog broja ..., kretao S.R., kojom prilikom je udario u june, pa u kravu, a od posljedica udara S.R. je smrtno stradao; da su tužioci V.R. i R.R. roditelji nastradalog S.R., a tužioci A.R. i B.R. njegova braća i da su živjeli u zajedničkom domaćinstvu.

Tuženi iz ove parnice oglašen je krivim presudom Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 K 034697 16 K 2 od 31.10.2016. godine zbog krivičnog djela ugrožavanje javnog saobraćaja opasnom radnjom ili sredstvom iz člana 412. stav 4, u vezi sa stavom 2. i 1. Krivičnog zakona Republike Srpske. Presudom Okružnog suda u Trebinju broj 95 0 K 034697 17 Kž 2 od 20.02.2017. godine ova prvostepena presuda preinačena je samo u dijelu u odluci o kazni, pa je optuženi V.B. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od šest mjeseci. Prema navedenoj pravosnažnoj krivičnoj presudi optuženi V.B. kriv je što je dana 19.03.2014. godine oko 13,50 časova na magistralnom putu M-20 D.-T. ugrozio javni saobraćaj i time izazvao opasnost za život ljudi i imovinu većeg obima, na način što je kao vlasnik šest krava i dva juneta iste ostavio bez nadzora, svjestan da usljed takvog činjenja može doći do ugrožavanja javnog saobraćaja, ali je olako držao da do toga neće doći, pa su u mjestu Lj., opština T., zbog nepostojanja nadzora od strane optuženog nad navedenom junadi i kravama, jedno june i tri krave izašle na kolovoz magistralnog puta M-20 D.-T., kojim se kretao R.S. u svojstvu vozača motocikla marke Y. registarske oznake ..., vozeći iz pravca D. u pravcu T., koji je u trenutku kada su se na desnoj strani kolovoza posmatrano iz pravca njegovog kretanja nalazilo june i dvije krave, vlasništvo optuženog, sa prednjim dijelom motocikla i svoga tijela udario u prednju desnu bočnu stranu juneta, vlasništvo optuženog, koje se nalazilo na desnoj saobraćajnoj traci posmatrano iz pravca D., od kog udara je došlo do zanošenja, obaranja na kolovoz motocikla i R.S., zapaljenja motocikla i klizanja prema T., a zatim naleta na kravu, zvana Z., vlasništvo optuženog, koja se nalazila na desnoj saobraćajnoj traci, posmatrano iz pravca D., nakon čega su motocikl i tijelo R.S. desnom saobraćajnom trakom nastavili kliziti dalje prema T., udarili u betonski rigol sa desne strane kolovoza, a zatim se zaustavili, nakon čega je motocikl, marke Y. registarske oznake ..., sa kojim je iz pravca D. u pravcu T. upravljao S.N., a iza motocikla, marke Y. registarske oznake ..., sa kojim je upravljao R.S., udario u oborenu kravu, zvana Z., vlasništvo optuženog, koja se nalazila na desnoj saobraćajnoj traci, nakon čega se sa motociklom prevrnuo preko navedene krave na kolovoz, te tumbajući se struganjem i klizanjem desnom bočnom stranom dijagonalno po lijevoj saobraćajnoj traci, udario u ivicu lijeve rigole, a zatim se motocikl zaustavio, kojom prilikom je R.S. zadobio teške tjelesne povrede u vidu nagnječenja moždanog tkiva, poprečnog preloma na dva mjesta od III do X rebra sa lijeve strane, rascjepa i nagnječenja pluća i rascjepa slezine, usljed čega je zbog oštećenja za život važnih moždanih centara, poremećaja disanja, zbog serijskog preloma rebra s lijeve strane, kao i prodora vazduha u grudnu duplju, nagnječina i rascjepa pluća, kao i gubitka veće količine krvi iz raskidanih krvnih sudova oko polomljenih rebra nastupila smrt R.S. na licu mjeta saobraćajne nezgode, a S.N. zadobio laku tjelesnu povredu u vidu uganuća desnog skočnog zgloba praćen otokom potkožnog mekog tkiva.

Tokom prvostepenog postupka provedeno je vještačenje po vještaku medicinske struke D.M.. Provedeno je i vještačenje po vještaku saobraćajne struke M.S. koji je u svom nalazu dao detaljnu analizu saobraćajne nesreće. Vještak građevinske struke M.Đ. vještačio je o vrijednosti

izgrađenog spomenika koji su tužioci podigli nastradalom S.R. izjasnivši se da je vrijednost jednog grobnog mjesta i nadgrobno spomenika preminulog iznosila 7.023,00 KM. Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka mašinske struke N.K. od 20.02.2018. godine utvrđena je visina štete na motociklu Y. kojim je upravljao oštećeni.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je odgovornost i krivica tuženog utvrđena osuđujućom krivičnom presudom, pa se tužiocima može dosuditi naknada nematerijalne štete na osnovu člana 200. i 201. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78, 39/85 i 57/89 te "Službeni glasnik Republike Srpske" br. 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – dalje: ZOO).

O visini naknade nematerijalne štete prvostepeni sud je odlučio cijeneći nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra dr D.M. od 04.06.2018. godine koji je u nalazu naveo da je smrt poginulog S.R. kod njegove majke izazvala duži intenzitet duševnog bola oko godinu dana a kod oca oko 6 mjeseci, dok su samu vijest o pogibiji sina doživjeli kao tešku i burnu reakciju na stres, da je kod braće nastralog došlo do narušene psihičke ravnoteže tokom tri mjeseca, te je cijeneći nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke M.S. koji se izjasnio da su propusti vozača motocikla vezani za posljedicu zaključio o postojanju podijeljene odgovornosti.

Zahtjev za naknadu materijalne štete na ime troškova sahrane od 2.068,87 KM, te troškova izgradnje nadgrobno spomenika u iznosu od 7.023,00 KM, prvostepeni sud je usvojio i istu dosudio u punom iznosu koliko je potraživano tužbenim zahtjevom.

U odnosu na tužbeni zahtjev za naknadu štete u iznosu od 22.051,54 KM nastale uništenjem motocikla koji je vozio nastradali, koliko su tužioci zahtijevali, a koliko je procijenio i vještak mašinske struke, prvostepeni sud je obrazložio da je taj dio tužbenog zahtjeva odbio jer tužioci nisu dokazali da su vlasnici motocikla.

Drugostepeni sud je temeljem odredbe člana 224. stav 1. tačka 5. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP) žalbe parničnih stranaka djelimično uvažio i prvostepenu presudu djelimično preinačio na način kao u izreci te presude.

Obrazložio je da se prvostepeni sud kada je zaključio o postojanju podijeljene odgovornosti, nije izjasnio u obrazloženju presude u kom procentu postoji podjeljena odgovornost nastanku štete, koji je po mišljenju drugostepenog suda 50%.

Ovaj zaključak drugostepeni sud temelji na nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke M.S., da se saobraćajna nezgoda dogodila na pravom dijelu puta neposredno iza blagog i preglednog lijevog zavoja gdje je brzina ograničena opštim ograničenjem za kategoriju magistralnog puta do 80 km na čas, da je u momentu nezgode bio dan, vrijeme vedro, bez padavina, kolovoz suv, da preglednost puta u zoni nezgode nije bila manja od 100 metara, da su se motociklisti (S.R. i S.) kretali brzinom ne manjom od 87 km na čas, da se nezgoda ne bi dogodila da nisu bila goveda na putu, da je motociklista R. mogao izbjeći predmetnu nezgodu da je preduzeo radnju forsiranog kočenja, da pojava stoke (goveda) na putu za motocikliste ne predstavlja iznenadnu prepreku koju nisu mogli uočiti i radnjom kočenja izbjeći nalet na njih, da motociklisti R. i S. nisu reagovali ili kasne sa reagovanjem na pojavu stoke na kolovozu usljed čega gube mogućnost da

izbjegnu nalet na june i kravu, da razlozi zbog kojih motociklisti ne reaguju na opasnost (postojanje goveda na putu) nisu tehničke prirode i predstavljaju subjektivne razloge.

Dalje drugostepeni sud nalazi da je i prema navedenoj krivičnoj presudi provedeno saobraćajno vještačenje u krivičnom postupku, u kome se vještak saobraćajne struke N.V. izjasnio da su se motociklisti kretali brzinom 94,6 km na čas, jedan iza drugog, a da nakon što su se približavali kravama čije prisustvo na kolovozu su mogli blagovremeno vidjeti, vozači nisu preduzeli intenzivno kočenje, kako bi smanjili brzinu ili po potrebi zaustavili motocikle, te sačekali da se krave uklone sa kolovoza, te da na strani oba vozača motocikla postoje propusti koji se sastoje u nepreduzimanju radnji za izbjegavanje nezgode intenzivnim kočenjem, da nema tragova kočenja motocikla, kao i da su se motocikli mogli bezbjedno zaustaviti prije udara u krave da su se kretali dozvoljenom brzinom od 80 km na čas, da je i drugi vještak saobraćajne struke koji je takođe u krivičnom postupku vršio vještačenje B.N. takođe zaključio da je nastradali motociklista načinom kretanja kroz mjesto nezgode napravio opasnu saobraćajnu situaciju kretanjem brzinom od 108 km na čas, pored životinja koje su se nalazile na kolovozu, i da je takvo njegovo kretanje incidentni faktor saobraćajne nezgode.

Po mišljenju drugostepenog suda, iznos troškova sahrane i troškova nadgrobnog spomenika predstavlja uobičajene troškove. U konkretnom slučaju spomenik je podignut mladiću koji je u vrijeme pogibije imao samo 29 godina, a u sredini u kojoj se spomenik podiže uobičajeno je da spomenik koji srodnici podižu tako mladoj osobi, svojim izgledom i kvalitetom prevazilazi spomenike koji se podižu ljudima preminulim prirodnom smrću u odmaklom životnom dobu.

Slijedom toga, drugostepeni sud je primjenom odredbe člana 192. ZOO dosudio tužiocima iznose naknade nematerijalne i materijalne štete (osim za motocikl) umanjenu za 50%, koliki je prema mišljenju drugostepenog suda, doprinos oštećenog nastanku štete.

U odnosu na tužbeni zahtjev za naknadu materijalne štete u iznosu od 22.051,54 KM nastale uništenjem motocikla koji je vozio nastradali, koliko su tužioci zahtijevali, a koliko je procijenio i vještak mašinske struke, koji je prvostepeni sud odbio sa obrazloženjem da tužioci nisu dokazali da su vlasnici motocikla, drugostepeni sud zaključuje da je pravilno odbijen, jer da je prema zapisniku o uviđaju saobraćajne nezgode, nastradali u momentu saobraćajne nezgode upravljao navedenim motociklom vlasništvo B.P., a da je i prema potvrdi o vlasništvu motocikla, broj ..., motocikl bio vlasništvo B.P. Kako iz spisa prvostepenog suda proizlazi da su tužioci kao dokaz za utvrđenje činjenice vlasništva vozila-motocikla predložili izvođenje dokaza – ugovora o komisionoj prodaji broj ..., te uz tužbu priložili ovaj dokaz u fotokopiji, potpuno nečitljivoj iz koje se samo u desnom gornjem uglu ovog dokumenta može pročitati broj ... i u naslovu "ugovor o komisionoj prodaji...", zaključuje da ovaj ugovor o komisionoj prodaji ne otkriva ni jedan podatak kojim bi se potvrdilo da je oštećeni kupio predmetni motocikl, odnosno da je bio vlasnik motocikla.

Pobijana odluka je pravilna i revizijom se ne dovodi u pitanje.

Odredbe o podijeljenoj odgovornosti i sniženju naknade koje važe za materijalnu štetu shodno se primjenjuju i na nematerijalnu štetu (član 205. ZOO). Odredbom člana 192. stav 1.

ZOO propisano da oštećeni koji je pridonio da šteta nastane ili da bude veća nego što bi inače bila ima pravo samo na srazmjerno smanjenu naknadu.

Iz navedenih odredbi proizlazi da podijeljena odgovornost u suštini predstavlja mjeru učešća oštećenog u sopstvenoj šteti. Omjer podijeljene odgovornosti cijeni se vodeći računa o okolnostima konkretnog slučaja, u smislu odredbe čl. 192. ZOO.

Po ocjeni ovog suda pravilno je našao drugostepeni sud da je doprinos prednika tužilaca nastanku predmetne štete 50%, pri čemu je cijenio sve okolnosti predmetnog slučaja, te o tome dao valjane razloge koje prihvata i ovaj sud, temeljene na nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke M.S. u ovoj parnici (da se saobraćajna nezgoda dogodila na pravom dijelu puta neposredno iza blagog i preglednog lijevog zavoja gdje je brzina ograničena opštim ograničenjem za kategoriju magistralnog puta do 80 km na čas, da je u momentu nezgode bio dan, vrijeme vedro, bez padavina, kolovoz suv, da preglednost puta u zoni nezgode nije bila manja od 100 metara, da je motociklista R. mogao izbjeći predmetnu nezgodu da je preduzeo radnju forsiranog kočenja, da pojava stoke na putu za motocikliste ne predstavlja iznenadnu prepreku koju nisu mogli uočiti i radnjom kočenja izbjeći nalet na njih, da razlozi zbog kojih motociklisti ne reaguju na opasnost - postojanje goveda na putu, nisu tehničke prirode i predstavljaju subjektivne razloge), te saobraćajnom vještačenju provedenom i u krivičnom postupku u kome se vještak saobraćajne struke N.V. izjasnio da su se motociklisti kretali brzinom 94,6 km na čas, jedan iza drugog, a da nakon što su se približavali kravama čije prisustvo na kolovozu su mogli blagovremeno vidjeti, vozači nisu preduzeli intenzivno kočenje, kako bi smanjili brzinu ili po potrebi zaustavili motocikle, te sačekali da se krave uklone sa kolovoza, da na strani oba vozača motocikla postoje propusti koji se sastoje u nepreduzimanju radnji za izbjegavanje nezgode intenzivnim kočenjem, da nema tragova kočenja motocikla, kao i da su se motocikli mogli bezbjedno zaustaviti prije udara u krave da su se kretali dozvoljenom brzinom od 80 km na čas, da je i drugi vještak saobraćajne struke koji je takođe u krivičnom postupku vršio vještačenje B.N. takođe zaključio da je nastradali motociklista načinom kretanja kroz mjesto nezgode napravio opasnu saobraćajnu situaciju kretanjem brzinom od 108 km na čas, pored životinja koje su se nalazile na kolovozu, i da je takvo njegovo kretanje incidentni faktor saobraćajne nezgode.

Naprijed izloženo čini neosnovanim i nedokazanim navode revidenata kojima se pokušava dokazati tvrdnju da je do predmetne štete došlo isključivom krivicom tuženog.

Neosnovane su tvrdnje tužilaca da je odluka drugostepenog suda u pogledu zahtjeva tužilaca za naknadu materijalne štete u iznosu od 22.051,54 KM nastale uništenjem motocikla, rezultat povreda odredaba parničnog postupka i da je taj sud utvrdio novo činjenično stanje potpuno drugačije od prvostepenog suda, bez otvaranja rasprave pred drugostepenim sudom.

Po raspravnom načelu (član 7. stav 1. i 2. ZPP) stranke su dužne da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da izvode dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, jer je inicijativa za prikupljanje procesne građe na strankama, a uloga suda je da razmotri i ocijeni procesni materijal koji su mu stranke predočile i da na temelju njega donese odluku. Dokazivanje ima za cilj provjeriti istinitost tvrdnji stranaka o postojanju činjenica od kojih zavisi primjena materijalnog ili procesnog prava.

Isprave su dokazi koje sadrže obavijest o činjenicama, sastavljene u pismenom obliku, kojima se dokazuje postojanje neke činjenice koju je potrebno utvrditi. Podnošenje i predlaganje isprava je teret one strane koja nešto tvrdi. Stranka je sama dužna podnijeti ispravu na koju se poziva kao dokaz svojih tvrdnji ako tim aktom raspolaže (član 134. ZPP). Ona je dužna da ispravu individualizira označenjem imena izdavaoca, predmeta na koji se isprava odnosi, mjesta i datuma sačinjavanja, te da je priloži i izvede kao dokaz. Podnošenjem isprave stranka zahtjeva od suda da je ocijeni i ispita njenu vrijednost u pogledu onoga što se ispravom potvrđuje (autentičnost). Da bi se sud mogao odrediti u tom pogledu, iz isprave mora moći utvrditi ko ju je izdao, kada, o kojoj stvari, te utvrditi njen sadržaj, jer je autentična samo ona isprava koja sadrži sve ove elemente. Teret dokazivanja da je isprava autentična je na onome ko se na nju poziva.

Iz dokaza koji su izvedeni - zapisnika o uviđaju saobraćajne nezgode, proizlazi da je nastradali u momentu saobraćajne nezgode upravljao motociklom vlasništvo B.P., te iz potvrde o vlasništvu motocikla, broj ..., da je motocikl bio vlasništvo B.P. Ove činjenice tužioci su osporavali i za dokazivanje činjenice vlasništva na motociklu dostavili ispravu - kopiju ugovora o komisinoj prodaji. Ta isprava je u posjedu tužilaca (ne tvrde da je u nečijem drugom posjedu). Kako se iz isprave koju su tužioci priložili ne može utvrditi njen sadržaj, pravilno je drugostepeni sud zaključio da ovim dokazom tužioci nisu dokazali da je zaključen ugovor o komisinoj prodaji i da je oštećeni kupio predmetni motocikl B.P., odnosno da je bio vlasnik motocikla.

Pogrešno revidenti smatraju da je drugostepeni sud utvrđivao činjenice koje nisu bile sporne za parnične stranke. Nesporne činjenice su one činjenice o kojima se stranke saglasno izjašnjavaju, pa samo zbog toga što neka činjenica nije izričito osporena ne bi se moglo zaključiti da je priznata.

Takođe, drugostepeni sud nije utvrdio novo činjenično stanje, drugačije od onog u prvostepenom postupku, već je odgovorio na žalbene prigovore tužilaca da se prvostepeni sud koji je odbio tužbeni zahtjev u tom dijelu, nije izjasnio o ovom dokazu. Drugostepeni sud odlučuje o žalbi u sjednici vijeća ili na osnovu održane rasprave (član 217. ZPP), a isprave i posredno izvedene dokaze može ocijeniti i u sjednici vijeća i nije obavezan da zbog toga otvori raspravu.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.535,62 KM je odbijen na osnovu odredbe člana 397. stav 1. ZPP, u vezi sa članom 387. stav 1. istog zakona, obzirom da ovi troškovi nisu bili nužni za vođenje parnice, niti od značaja za zaštitu prava tuženog u postupku po ovom pravnom lijeku.

Predsjednik vijeća
Biljana Tomić

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić